

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 170/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť E. M., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. S., B., ktorou namieta porušenie svojho práva na právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III z 8. februára 1999 v konaní č. k. 7 C 173/96-95 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave z 29. decembra 2000 v konaní sp. zn. 14 Co 336/00, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. apríla 2004 doručená sťažnosť E. M. (ďalej len „sťažovateľka“), B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. S., B., ktorou namieta porušenie svojho práva na právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) z 8. februára 1999 v konaní č. k. 7 C 173/96-95 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 29. decembra 2000 v konaní sp. zn. 14 Co 336/00.

Sťažovateľka uvádza, že konanie krajského súdu vo veci samej o odvolaní je zmätočné z dôvodu, že riadne a včas podané odvolanie súd posúdil ako oneskorene podané, a preto ho odmietol v súlade s ustanovením § 218 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku, následkom čoho sa podľa názoru sťažovateľky nekvalifikované rozhodnutie okresného súdu stalo právoplatným.

Sťažovateľka podala proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o dovolaní zastavil z dôvodu, že sťažovateľka nepredložila splnomocnenie na zastupovanie advokátom alebo komerčným právnikom.

Sťažovateľka preto v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vydal nález, že konaním okresného súdu č. k. 7 C 173/96-95 v spojení s konaním krajského súdu sp. zn. 14 Co 336/00 bolo porušené základné právo sťažovateľky na právnu ochranu, zaručené podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že súdy porušili zásadu bezprostrednosti a ústnosti a právo sťažovateľky vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená. Jedným z dôvodov na odmietnutie sťažnosti v rámci predbežného prerokovania je podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj jej oneskorené podanie.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ústavný súd v rozhodnutí I. ÚS 22/02 uvádza: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie

sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“

V okolnostiach tohto prípadu od prvého štvrtroka 2001, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu z 29. decembra 2000 v konaní sp. zn. 14 Co 336/00 do 7. apríla 2004, keď bola sťažnosť sťažovateľky ústavnému súdu odovzdaná na poštovú prepravu, uplynulo zjavne oveľa dlhšie časové obdobie ako uvedená zákonná dvojmesačná lehota.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2004